

РЕШЕНИЕ

№ 113

гр. Варна, 26.11.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД – ВАРНА, II СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и седми октомври през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: Диана В. Джамбазова
Членове: Маринела Г. Дончева
Росица Сл. Станчева

при участието на секретаря Юлия П. Калчева
като разгледа докладваното от Росица Сл. Станчева Въззивно гражданско дело № 20213000500373 по описа за 2021 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.258 и сл. ГПК.

Образувано е по въззивна жалба на „Елена Груп“ ЕАД, ЕИК 175340415, чрез процесуален представител адв.Д. от АК - Разград против решение № 260007/14.05.2021г., постановено по гр.д. № 49/2018г. на ОС – Разград в частта, в която дружеството е осъдено да заплати на ЕТ „Буран – Иван Стойчев“, ЕИК 826053879 сумата от 47 190 лева, представляваща обезщетение за неоснователно обогатяване от ползване без основание на собствен на ищеца недвижим имот – самостоятелен обект в сграда, представляващ административен офис на партерния етаж на жилищен блок в гр.Разград, бул.“Васил Левски“ № 4, със застоена площ от 96.60 кв.м. и застроен обем от 270 куб.м., състоящ се от три административни помещения, два коридора и сервизни помещения, при граници: от ляво – междублоково пространство, от дясно – закусвалня на „МАТ-3“ ЕООД и стълбище на жилищен блок, ведно със съответните ид.ч. от общите части на сградата и правото на строеж за периода 23.09.2013г. – 05.10.2017г., на основание чл.59 ЗЗД, ведно със законната лихва върху главницата за периода от предявяване на иска – 26.02.2018г. до окончателното ѝ изплащане.

В жалбата са изложени оплаквания за недопустимост и неправилност на първоинстанционното решение в обжалваната му част. Твърди се, че за

периода от 23.09.2013г. до 23.11.2016г. /датата на постановяване на решението по предявения срещу дружеството иск с правно основание чл.108 ЗС/ ищецът разполага с друг иск за защита /чл.73 ЗС/, поради което и субсидиарният иск по чл.59 ЗЗД е недопустим. Относно правилността на решението се оспорват изводите на съда, че за исковия период въззивното дружество е ползвало процесния имот без правно основание. Сочи се, че в нарушение на процесуалните правила съдът не е обсъдил всички събрани по делото доказателства, в частност представените такива за извършено разпореждане с имота и предшестващия го предварителен договор, съгласно който считано от 26.11.2013г. дружеството не е осъществявало фактическа власт върху имота. С оглед на това счита, че съдът е направил необосновани изводи за наличието на фактическия състав на чл.59 ЗЗД и дължимост на исковата сума само от „Елена груп“ ЕАД. Отправеното до настоящата инстанция искане е за обезсилване, евентуално отмяна на първоинстанционното решение в обжалваната му част.

В срока по чл.263 ГПК е постъпил отговор от насрещната страна – ЕТ „Буран – Иван Стойчев“, чрез адв. Ц., с който въззивната жалба се оспорва като неоснователна.

Постъпил е отговор и от „Панчеви груп“ ООД, имащ процесуалното качество на обикновен другар на въззивното дружество по част от предявените искове, в който отговор се излагат доводи за основателност на въззивната жалба.

За да се произнесе, съдът съобрази следното:

Първоинстанционното производство е образувано по искова молба на ЕТ „Буран – Иван Стойчев“, в която са изложени твърдения, че по силата на нот.акт за покупко-продажба № 105/2005г. на нотариус с рег. № 282 ищецът е собственик на недвижим имот, находящ се в гр.Разград, бул.“Васил Левски“ № 4 и представляващ административен офис с площ от 96.60 кв.м., застроен обем 270 куб.м., състоящ се от три административни помещения, два коридора и сервизни помещения, разположен на партерния етаж на жилищния блок и с граници: междублоково пространство, закусвалня на „Мат-3“ ЕООД и стълбище на жилищния блок, ведно със съответните му ид. ч. от общите части на сградата и правото на строеж. Така описания имот е бил погрешно заснет като част от имот с идентификатор № 61710.502.6186.7.25 с посочена площ на целия имот по КК от 226.75 кв.м. Твърди, че тази площ съответства само на самостоятелен обект „Закусвалня“, също придобит с посочения нот.акт № 105/2005г. Въз основа на влязло в сила на 16.06.2010г. Постановление за възлагане по изп.д. № 151/2010г. последният е бил възложен на купувача „Елена груп“ ЕАД, но не и административния офис. С Постановление за възлагане от 19.09.2013г., издадено по същото изпълнително дело в полза на „Елена груп“ ЕАД е бил възложен и имот с идентификатор № 61710.502.6186.7.26, описан като административен офис с площ от 96.60 кв.м., застроен обем 270 куб.м., състоящ се от три

административни помещения, два коридора и сервизни помещения, но с граници, различни от имота по нот.акт № 105/2005г. и за който имот с идентификатор № 61710.502.6186.7.26 също твърди, че е различен от процесния. С протокол за въвод от 23.09.2013г. съдебният изпълнител е въвел купувача във владение на собствения му недвижим имот – административен офис, без същият да е бил предмет на публична продажба с цитираните две постановления за възлагане. Сочи се, че тези обстоятелства са установени с влязло в сила решение на ОС – Разград, с което е бил уважен предявения от ЕТ „Буран – Иван Стойчев“ против „Елена груп“ ЕАД иск с правно основание чл.108 ЗС. По издаден въз основа на това решение изпълнителен лист е било образувано изп. д. № 745/2016г. В хода на принудителното изпълнение в имота му е намерено трето лице – „Панчеви груп“ ООД, претендиращ права върху имота по силата на сключени с „Елена груп“ ЕАД предварителен договор за покупко-продажба от 26.11.2013г. и договор за покупко-продажба по нот.акт № 88/10.02.2016г. Искането на това трето лице по чл.524 ГПК е било оставено без уважение и на 05.10.2017г. Едноличният търговец е въведен във владение. При въвода са установени увреди по имота и липсващи вещи, подробно описани в исковата молба. Твърди се също така, че в периода 23.09.2013г. – 05.10.2017г. и предвид липсата на противопоставими права ответните дружества „Елена груп“ ЕАД и „Панчеви груп“ ООД са ползвали собствения му имот - административен офис с площ от 96.60 кв.м., застроен обем 270 куб.м., състоящ се от три административни помещения, два коридора и сервизни помещения, разположен на партерния етаж на жилищния блок и с граници: междублоково пространство, закусвалня на „Мат-3“ ЕООД и стълбище на жилищния блок, без правно основание, в резултат на което са се обогатили за негова сметка.

С оглед на така изложените твърдения са отправени следните искания до съда – за солидарното осъждане на ответните дружества да му заплатят сумата от 47 190 лева, претендирана като дължимо обезщетение за неоснователно ползване на имота му в периода 23.09.2013г. – 05.10.2017г., на основание чл.59 ЗЗД, евентуално за заплащане на същата сума от ответника „Елена груп“ ЕАД, а при отхвърляне на иска срещу него - от ответника „Панчеви груп“ ООД, както и предявени в същото съотношение искове с правно основание чл.45 ЗЗД за сумата от 9 260 лева, претендирана като претърпени от него вреди, изразяващи се в нанесените повреди върху имота му и липсващо имущество.

В срока по чл.131 ГПК е постъпил отговор от „Панчеви груп“ ООД, което е оспорило исковите претенции с възражения за тяхната неоснователност. Твърди се, че ползването на процесния имот от дружеството, както и от праводателя му „Елена груп“ ЕАД е въз основа на надлежно издадени и влезли в сила постановления за възлагане и при изтекла към 10.02.2016г. в полза на „Елена груп“ ЕАД придобивна давност по отношение на целия имот с идентификатор 61710.502.6186.7.25, съответно придобити от „Панчеви груп“ ООД права въз основа на транслативна сделка,

евентуално давност; не са налице основания за ангажиране на солидарната им отговорност; не е налице фактическият състав на чл.59 ЗЗД – липсва обедняване на ищеца, съответно обогатяване на ответните дружества; постановеното съдебно решение по иска по чл.108 ЗС има действие занапред, поради което евентуално право на обезщетение би възникнало само за период след влизането му в сила; оспорва размера на обезщетението с оглед размера на претендирания пазарен наем; оспорва твърденията за нанесени щети по имота и липсващо имущество.

Настоящият въззивник „Елена груп“ ЕАД не е подало отговор в срока по чл.131 ГПК. При разглеждане на спора в с.з. пред първоинстанционния съд, чрез процесуален представител е оспорил исковете като неоснователни.

С решението си от 14.05.2021г. ОС – Разград е приел, че не са налице основания за ангажиране на солидарната отговорност на ответните дружества и е отхвърлил иска по чл.59 ЗЗД за солидарното им осъждане, приел е, че отговорен по тази искова претенция за целия исков период е само „Елена груп“ ЕАД, поради което евентуалният иск срещу това дружество е уважен, а искът срещу „Панчеви груп“ ООД е отхвърлен. Отхвърлени са и предявените искове по чл.45 ЗЗД.

Съдът, като взе предвид предметните предели на въззивното производство, наведените в жалбата оплаквания, становищата на страните по съществото на спора, събраните по делото доказателства и приложимия закон, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Към настоящия момент не е спорно между страните, а това е установено и от приетите по делото писмени доказателства, че по силата на договор за покупко-продажба, обективиран в нот.акт № 105/2005г. на нотариус с рег. № 282 ЕТ „Буран – Иван Стойчев“ е придобил два самостоятелни обекта – „Закусвалня“ с площ от 226.75 кв.м. и административен офис със застроена площ от 96.60 кв.м., находящи се на партерния етаж на жилищен блок в гр.Разград, бул.“Васил Левски“ № 4. В хода на образувано срещу Едноличния търговец принудително изпълнение по изп.д. № 151/2010г. на ЧСИ, рег. № 761 в полза на „Елена груп“ ЕАД са били издадени Постановление за възлагане на самостоятелен обект с идентификатор № 61710.502.6186.7.25 по КК на гр.Разград, одобрена 2008г., съставляващ „Закусвалня“ със застроена площ от 226.75 кв.м., ведно с прилежащото му избено помещение и Постановление за възлагане на самостоятелен обект от 19.09.2013г. с идентификатор № 61710.502.6186.7.26, съставляващ административен офис със застроена площ от 96.60 кв.м. Въз основа на влезлите в сила постановления за възлагане въззивното дружество е било въведено във владение, като извършеният с Протокол от 23.09.2013г. въвод е имал за предмет процесния за настоящото производство недвижим имот, а не съответния на идентификатор 61710.502.6186.7.26 самостоятелен обект.

Спорът между страните относно това дали този имотът –

административен офис, придобит от Едноличния търговец с нот. акт № 105/2005г. е бил предмет на публичните продани, респ. на издадените в полза на „Елена груп“ ЕАД постановления за възлагане, както и кой е собственик на същия е бил разрешен с влязло в сила на 13.07.2017г. решение по в.гр.д. № 154/2016г. на ОС – Разград, постановено по предявен от ЕТ „Буран – Иван Стойчев“ против „Елена груп“ ЕАД иск с правно основание чл.108 ЗС. Със същото исковата претенция е уважена, като решаващият съд е приел, че ответното дружество не е придобило права на собственост върху имота въз основа на реализираните публични продани и Постановления за възлагане, тъй като същият не е част от възложения с Постановлението от 2010г. имот с идентификатор 61710.502.6186.7.25 – „Закусвалня“, нито е идентичен на възложения с Постановлението от 2013г. имот с идентификатор 61710.502.6186.7.26. Това решение обвързва със силата на пресъдено страните по спора, както и приобретателят „Панчеви груп“ ООД, легитимиращ се като собственик на процесния имот с нот. акт за покупко-продажба № 88/10.02.2016г. на нотариус с рег. № 378, сключен с „Елена груп“ ЕАД след вписване на исковата молба по чл.108 ЗС. По този съображения и искането на „Панчеви груп“ ООД по чл.524 ГПК, като претендиращо самостоятелни права трето лице, намерено в имота при насроченото принудително изпълнение на решението по ревандикационния иск, основани на нот. акт № 88/2016г. и предшестващия го предварителен договор от 26.11.2013г., е било оставено без уважение /определение по ч.гр.д. № 286/2017г. на РС – Разград и потвърждаващото го определение на ОС – Разград по в.ч.гр.д. № 187/2017г./.

Съгласно протокол за въвод от 05.10.2017г. ЕТ „Буран – Иван Стойчев“ е въведен във владение на ревандикирания му процесен имот.

В хода на настоящия процес е постановено и влязло в сила решение по гр.д. № 2364/2018г. на РС – Разград, с което предявеният от „Панчеви груп“ ООД против ЕТ „Буран – Иван Стойчев“ иск с правно основание чл.108 ЗС досежно процесния недвижим имот, основан на въведени придобивни основания - договорът за покупко-продажба по нот. акт № 88/2016г., евентуално придобивна давност е отхвърлен. Прието е, че дружеството не е собственик на имота.

От така установеното следва, че за целия исков период /23.09.2013г. – 05.10.2017г./ въззиваемият ЕТ „Буран – Иван Стойчев“ е бил лишен от владението върху собственият му недвижим имот - административен офис с площ от с площ от 96.60 кв.м., застроен обем 270 куб.м., състоящ се от три административни помещения, два коридора и сервизни помещения, разположен на партерния етаж на жилищния блок и с граници: междублоково пространство, закусвалня на „Мат-3“ ЕООД и стълбище на жилищния блок, който имот към настоящия момент. През този период фактическата власт е осъществявана от въззивното дружество „Елена груп“ ЕАД за времето от 23.09.2013г. до 26.11.2013г., а за останалата част от „Панчеви груп“ ООД. Изводът за последното следва от представения с исковата молба предварителен договор от 26.11.2013г., сключен между „Елена груп“ ЕАД и

„Панчеви груп“ ООД, съгласно който владението върху процесния имот е било предадено на купувача в деня на подписване на договора.

Ползването на имота както от въззивното дружество „Елена груп“ АД, така и от приобретателя „Панчеви груп“ ООД е без правно основание предвид влязлото в сила решение по предявения срещу първото дружество иск по чл.108 ЗС. Формираната сила на пресъдено нещо е задължителна както за страните по спора, така и за съда, поради което и повторното изследване на въпроса дали издадените в полза на „Елена груп“ АД постановления за възлагане легитимират ползването му на имота е недопустимо.

Невъзможността действителният собственик да ползва имота си предпоставя правото му да иска обезщетение от всяко лице, което осъществява фактическа власт върху имота му без правно основание. Претенцията за това се реализира чрез иска по чл.59 ЗЗД, освен ако отношенията между страните не се уреждат от друга правна норма /в т.см. са и постановките на ППВС № 1/1979г./. Пример за това е разпоредбата на чл.73, ал.1 ЗС, съгласно която недобросъвестният владеец дължи на собственика освен добивите от вещта и обезщетение за ползите, от които го е лишил. Следва да бъде отчетено обаче, че и двете разпоредби почиват на принципа за недопустимост на неоснователното обогатяване, включват във фактическия си състав ползването на имота без основание от ответника, водещо до обедняване на неползващия собственик, съизмеримо с пазарния наем на имота за сметка обогатяването на ползващия го без основание. Разликата е в това, че в хипотезата на чл.73, ал.1 ЗС съдът не съпоставя размера на обогатяването и обедняването, каквото изискване се съдържа по общия състав по чл.59 ЗЗД. Наред с това е възможно за част от исковия период установените по делото конкретни отношения да сочат приложимост на чл.73, ал.1 ЗС, а за останалата част да се подведат под нормата на чл.59 ЗЗД /напр. за част от периода ответникът има качеството на добросъвестен владеец, след предявяване на иск по чл.108 ЗС срещу него, ще има качеството на недобросъвестен, а при уважаване на същия след влизане в сила на решението владението ще се трансформира в държане/. Тези трансформации не лишават действителния собственик от правото да бъде обезщетен за невъзможността да ползва имота си от ползващия го без основание владеец/държател. Съдът следва да определи приложимата правна норма към действителните отношения между страните, установени въз основа на твърденията и възраженията и на двете страни по спора. Затова, ако дадената от съда правна квалификация е по чл.59 ЗЗД, но въведените с исковата молба твърдения сочат на хипотезата на чл.73, ал.1 ЗС, за целия или за част от исковия период, и съдът е разгледал релевантните към тази хипотеза обстоятелства, то постановеното решение няма да е недопустимо. Няма да е недопустимо и решението, когато с оглед наведените от ответната страна възражения приложимата правна норма към отношенията между страните за част от процесния период е чл.73, ал.1 ЗС, но съдът е приел обща правна квалификация за целия иск чл.59 ЗЗД и е разгледал иска въз основа на

въведените от ищеца твърдения за неоснователно ползване на имота му, респ. възраженията срещу тези твърдения /в т.см. Решение № 25/2017г. по гр.д. № 2389/2016г., IV г.о. на ВКС/. В тази връзка изложените във въззивната жалба оплаквания за недопустимост на решението в частта относно присъденото обезщетение за периода до 23.11.2016г. са неоснователни.

Основателни обаче са доводите за липса на пасивна материално-правна легитимация на въззивното дружество "Елена груп" АД за част от исковия период.

Фактическата власт върху процесния имот от страна на "Елена груп" АД е установена въз основа на извършен от съдебния изпълнител въвод във владение от 23.09.2013г. като купувач от публична продан на имот с идентификатор 61710.502.6186.7.26. Това, както и претендираните права на собственост от него именно върху процесния имот определят дружеството като владеец, а не като държател. В същото време съгласно влязлото в сила решение по чл.108 ЗС по в.гр.д. № 154/2016г. на ОС - Разград, нито издаденото през 2010г. постановление за възлагане досежно имот с идентификатор 61710.502.6186.7.25, към който неправилно е бил включен по КК и процесния, нито постановлението за възлагане от 2013г. за имот с идентификатор 61710.502.6186.7.26 имат за предмет спорния. Следователно тези постановления не съставляват основания по см. на чл.70, ал.1 ЗС, което определя установеното владение като недобросъвестно. Това владение е упражнявано до сключването на предварителния договор с "Панчеви груп" ООД от 26.11.2013г., когато имотът е предаден на купувача. Съдебната практика е константна, че упражняващият фактическа власт купувач по предварителен договор има качеството на недобросъвестен владеец, а не е държател /арг. и от чл.70 ал.3 ЗС/.

Ето защо настоящият състав на съда намира, че въззивникът "Елена груп" АД дължи обезщетение на ЕТ "Буран - Иван Стойчев" за невъзможността да ползва собствения си имот само за периода от 23.09.2013г. до 26.11.2013г., на основание чл.73, ал.1 ЗС. За останалата част от исковия период отговорен е последващият владеец - "Панчеви груп" ООД.

Дължимото от въззивника обезщетение, определено на база средномесечния пазарен наем за периода 23.09.2013г. - 26.11.2013г. по заключението на тричленната СТЕ е в размер на сумата от 2 184.45 лева. Съдът кредитира именно това заключение, предвид на това, че същото е изготвено в състав от трима експерти, въз основа на допълнителен сравнителен анализ и съпоставка на пазарните наемни цени на подобни обекти, не е оспорено от страните, а посочената пазарна наемна цена за целия исков период не се различава съществено от тази по първоначалното заключение.

С оглед на изложеното, съдът намира предявеният иск срещу "Елена груп" АД за основателен до размер на тази сума /2 184.45 лева/. За горницата

до претендиращия размер от 47 190 лева исковата претенция е неоснователна.

Отчитайки предметните предели на въззивното производство, в частност липсата на подадена жалба срещу отхвърления по същество евентуален иск срещу "Панчеви груп" ООД, съдът намира, че не може да ревизира първоинстанционното решение в тази му част и да разгледа за отхвърлената част от периода тази искова претенция, заявена в условията на евентуалност спрямо иска срещу настоящия въззивник. Допустимостта на произнасянето по същество по този евентуален иск също не може да бъде проверяване от настоящата инстанция, предвид нормата на чл.269 ГПК.

С оглед различните правни изводи по съществото на спора обжалваното решение следва да бъде отменено в частта, в която "Елена груп" АД е осъдено да заплати на ЕТ "Буран - Иван Стойчев" обезщетение за лишаването му от ползването на собственият му недвижим имот за горницата над сумата от 2 184.45 лева до присъдената сума от 47 190 лева. В останалата му обжалвана част решението следва да бъде потвърдено с посочване на вярната правна квалификация на основанията за отговорността за този период, приета от настоящата инстанция.

Решението следва да бъде ревизирано и в частта относно присъдените разноски, дължими между "Елена груп" АД и ЕТ "Буран - Иван Стойчев". При отчитане уважената част от иска, респ. отхвърлената, както и при съобразяване наличието и на предявен иск по чл.45 ЗЗД, решението по който е влязло в сила, следващите се в полза на ЕТ "Буран -Иван Стойчев" разноски са в размер на 234 лева, а в полза на "Елена груп" АД - 1 875 лева.

Разноски за въззивното производство не са претендирани от "Елена груп" АД /изрично изявление на процесуалния представител в с.з./.

ЕТ "Буран - Иван Стойчев" е претендирал разноски за заплатено адвокатско възнаграждение за настоящата инстанция в размер на 2 096 лева. Направеното възражение от въззивното дружество по см. на чл.78, ал.5 ГПК е основателно. Отчитайки предмета на спора, неговата фактическа и правна сложност и извършените процесуални действия в настоящата инстанция, съдът намира, че същото следва да бъде намалено до определения размер по Наредба № 1/2004г. за минималните адвокатски възнаграждения - 1 946 лева. Съобразно този размер съответната на неуважената част от искова претенция сума е 90 лева.

"Панчеви груп" ООД също е претендирало разноски за настоящото производство, но предвид обстоятелството, че не се явява насрещна страна на въззивника съобразно предмета на обжалване, такива не му се следват.

Водим от горното, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение № 260007/14.05.2021г., постановено по гр.д. №

49/2018г. на ОС – Разград в частта, в която "Елена груп" АД, ЕИК 175340415 е осъдено да заплати на ЕТ „Буран – Иван Стойчев“, ЕИК 826053879 обезщетение за ползване без основание на собствен на ищеца недвижим имот – самостоятелен обект в сграда, представляващ административен офис на партерния етаж на жилищен блок в гр.Разград, бул.“Васил Левски“ № 4, със застоена площ от 96.60 кв.м. и застроен обем от 270 куб.м., състоящ се от три административни помещения, два коридора и сервизни помещения, при граници: от ляво – междублоково пространство, от дясно – закусвалня на „МАТ-3“ ЕООД и стълбище на жилищен блок, ведно със съответните ид.ч. от общите части на сградата и правото на строеж за периода 23.09.2013г. – 05.10.2017г., ведно със законната лихва върху главницата за периода от предявяване на иска – 26.02.2018г. до окончателното ѝ изплащане **за горницата над 2 184.45 лева до присъдения размер от 47 190 лева и за периода 27.11.2013г. - 05.10.2017г.** , както и в частта относно дължимите между "Елена груп" АД и ЕТ "Буран - Иван Стойчев" разноски **И ВМЕСТО НЕГО ПОСТАНОВЯВА:**

ОТХВЪРЛЯ иска на ЕТ „Буран – Иван Стойчев“, ЕИК 826053879 против "Елена груп" АД, ЕИК 175340415 за заплащане на обезщетение за ползване без основание на собствен на ищеца недвижим имот – самостоятелен обект в сграда, представляващ административен офис на партерния етаж на жилищен блок в гр.Разград, бул.“Васил Левски“ № 4, със застоена площ от 96.60 кв.м. и застроен обем от 270 куб.м., състоящ се от три административни помещения, два коридора и сервизни помещения, при граници: от ляво – междублоково пространство, от дясно – закусвалня на „МАТ-3“ ЕООД и стълбище на жилищен блок, ведно със съответните ид.ч. от общите части на сградата и правото на строеж за периода 23.09.2013г. – 05.10.2017г., ведно със законната лихва върху главницата за периода от предявяване на иска – 26.02.2018г. до окончателното ѝ изплащане **за горницата над 2 184.45 лева до предявения размер от 47 190 лева и за периода 27.11.2013г. - 05.10.2017г.**

ПОТВЪРЖДАВА решение № 260007/14.05.2021г., постановено по гр.д. № 49/2018г. на ОС – Разград в частта, в която исковата претенция е уважена за периода 23.09.2013г. - 26.11.2013г. в размер на сумата от 2 184.45 лева, дължима на основание чл.73, ал.1 ЗС, ведно със законната лихва върху тази сума, считано от предявяване на иска - 26.02.2018г. до окончателното ѝ изплащане.

В останалата му част първоинстанционното решение не е обжалвано и е влязло в сила.

ОСЪЖДА "Елена груп" АД, ЕИК 175340415 **ДА ЗАПЛАТИ** на ЕТ „Буран – Иван Стойчев“, ЕИК 826053879 сумата от 234 /двеста тридесет и четири/ лева, представляваща разноски за първоинстанционното производство и сумата от 90 /деветдесет/ лева, представляваща разноски за въззивната инстанция, на основание чл.78 ГПК.

ОСЪЖДА ЕТ „Буран – Иван Стойчев“, ЕИК 826053879 **ДА ЗАПЛАТИ** на "Елена груп" АД, ЕИК 175340415 сумата от 1 875 /хиляда осемстотин седемдесет и пет/ лева, представляваща разноски за първоинстанционното производство, на основание чл.78 ГПК.

Решението може да се обжалва при условията на чл.280 ГПК, с касационна жалба пред Върховния касационен съд, в 1-месечен срок от връчването му на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____